

EEN OPROEP AAN DE AMATEUR-FOTOGRAFEN.

DE Lichtbeelden-Vereeniging stelt zich voor een bibliotheek aan te leggen van lantaarnplaten, die tegen zeer geringe vergoeding (voor f 4 per jaar heeft men 't recht 10 maal 1 serie of ± 30 à 40 platen te leenen) uit geleend kunnen worden, door allen, die bij lezingen of bij onderwijs 't gesprokene aanschouwelijk willen toelichten.

De collectie is na eenige jaren werken tot ± 4500 stuks gegroeid, over verschillende onderwerpen verdeeld.

Maar vooral van de levende natuur willen wij graag veel laten zien en dit onderwerp is voor reproduceeren uit boeken — ook al verkrijgt men daarvoor verlof — niet geschikt.

Wij doen nu hiervoor een beroep op de amateur-fotografen.

Uiterst dankbaar zijn wij voor elke foto van de levende natuur, van dieren en planten, hun habitus en hun afwijkingen en zullen gaarne den naam van den vervaardiger in de catalogus vermelden.

De platen worden naar een afdruk door de Vereeniging zelf gemaakt en komen *volstrekt niet* in den *handel*, dienen alleen voor hun collectie.

Het Bestuur :

Dr. P. C. M. BOS.

Mr. E. P. DE MONCHY.

Mr. M. G. DEN TEX.

Mej. E. PHILIPS.

Mej. D. DE GIJSELAAR.

Mej. C. W. TROMP, *Secr.*

Amsterdam.

Na 1 Juli Handboogstraat 2 hoek Spui.

EEN TAMME MUSCH.

(Vervolg van bladz. 60).

ONZE Piet is ons ontrouw geworden. Nadat wij ruim 6 weken de grootste vrienden met hem geweest waren; begon hij eensklaps een meer gereserveerde houding aan te nemen. 't Was Vrijdag 24 Juni. We kregen bezoek van een reizend fotograaf, die photo's van groepjes schoolkinderen had gemaakt. Wij zouden ook zoo graag een kiekje gehad hebben, voorstellende ons Pietje, gezeten op schouder, arm of hand van één zijner pleegvadertjes. We stelden alles in het werk, om het photographeeren zoo goed mogelijk te doen slagen, doch juist door onzen te grooten ijver, geloof ik, kwam er niets van terecht. Piet was dien morgen

reeds een paar malen ons achterhuis binnengevlogen en had er zijn welbekend gesjilp doen hooren: hij vroeg om een hapje brood met melk. Mijn vrouw gaf hem dit niet, in de hoop, dat hij een poosje later wel zou terugkomen. Om 11 uur zou het kiekje genomen worden, en de beide jongens kwamen uit de school. Nauwelijks had Piet zijn beide vriendjes in het oog, of hij vloog hen na in het achterhuis en in de gang. Ook zij gaven echter de zoo vurig verlangde verlangde versnapering nog niet aan hun pleegkindje: ze wilden er mede wachten, tot de photograaf gereed zou zijn.

Onze Benjamin ging op een trapje, dat van het achterhuis naar de gang leidt, zitten, en Piet zette zich vertrouwelijk op zijn knie, terwijl hij steeds vleugeltrillend aanhield met vragen om een lekkernij. Ongelukkig bleef de photograaf lang weg, en toen eindelijk een geschikt plekje onder een boom gevonden was, ging de oudste zoon naar buiten. Piet volgde, doch nauwelijks had hij het vreemde toestel in het oog, of hij zocht zijn heil in de vlucht. Wij riepen: „Piet, piet, kom maar!“ doch al ons roepen bleef ditmaal (den eersten keer) zonder resultaat. Het duurde tot drie uur in den namiddag, eer hij zich vertoonde. Was ons bedorven kindje boos, omdat we het dien morgen niet op zijn wenken bediend hadden? Intusschen was de photograaf vertrokken, en het speet me zeer, dat ik nu geen kiekje van ons vriendje voor *De Levende Natuur* kon krijgen.

's Avonds dachten we, dat hij van den schrik bekomen was, want hij kwam op het gewone uur om in zijn kooitje gezet te worden. Den volgenden dag echter bleef hij weg tot 's middags één uur, maar kwam dien middag nog vrij dikwijls een kijkje nemen, terwijl hij 's avonds weer op tijd naar bed gebracht werd.

Zondags kwam hij zich niet voor 3 uur in den namiddag aanmelden, maar ging toch als een braaf kind op tijd naar „kooi“. Wij prezen hem om zijn braafheid. 's Maandagsmorgens werd hij natuurlijk weer vrij gelaten, doch het „zoete“ kindje keerde niet meer terug. Waarom niet? Zou hij bang geweest zijn voor een paar metselaars, die een vrij groot karwei aan ons huis hadden, en er vaak heen en weer liepen?

Toch zien we den schelm nog dikwijls. O, ja, we kennen hem uit honderd andere musschen. Vroeger verwonderde ik me wel eens, hoe het toch mogelijk is, dat een herder zijn schapen als het ware bij name kent, (alle schapen gelijken toch als twee druppels water op elkaar!), thans behoef ik me daarover niet meer te verbazen. Gerust durf ik zeggen, dat wij — en vooral mijn jongens — ook onze musch uit honderd van zijns gelijken kennen.

Ook zijn stemmetje is eenigszins anders dan dat der huismusschen. Op het dak der school, welk gebouw voor een deel de grens van mijn tuin vormt, is een heel regiment dezer vogels ingekwartierd, en zij hebben reeds een groot aantal jonge recruten de wereld ingestuurd. Het is dan ook soms een gesjilp van belang, maar wij kennen het stemmetje van ons muschje uit het koor der gevleugelde straatjongens.

Een paar malen hebben we Piet zien vechten, overigens stond hij met zijn kornuiten op den besten voet: zij leidden hem op tot alle musschendeugden. Zoo trok hij met hen naar de erwten in mijn tuin, en meermalen hebben we gezien, dat ook hij er heerlijk van smulde. Wanneer dan een der pleegvaders met veel lawaai naderde, om de roovers te verjagen, vloog onze Piet hem tegemoet, alsof hij van den prins geen kwaad wist. Dat was een komisch gezicht!

Nu hij de vriendschapsbanden verbroken heeft, rooft hij nog evengoed, maar thans kiest hij met de andere dieven het hazenpad, wanneer wij ze gaan verschrikken. Zoo'n schelm!

Dit jaar heb ik veel last van de musschen. Soms weet ik niet, hoe ik het met dit volkje heb. Het is wel eens gebeurd, dat er geen enkel erwte bij mij geroofd werd, niettegenstaande het aantal musschen niets minder was dan andere jaren. Ook dezen zomer meende ik, dat ze mij sparen zouden: we hadden reeds eenige maaltjes peulen en erwten geplukt zonder dat we een „musschen-pikje“ opmerkten. Toen ze evenwel den val kregen op de geliefkoosde vruchten, waren ze niet meer te keeren. Het werd zelfs zóó erg, dat ik vreesde, geen „zaad“ van zeker soort (Meidoppers) over te houden. Hoewel deze nog niet volkomen rijp waren, plukte ik de peulen af en liet die aan draden rijgen, om het „zaad“ in de zon te laten drogen. Deze drogerij geschiedde tegen den wand van mijn achterhuis. Daar hingen dan, ter weerszijden van de deur, guirlandes van aangeregen Meidoppers.

Het brutale volkje kwam zelfs daar, om de roovcrijen voort te zetten, en eenmaal was onze tamme musch ook op het appèl. Allen vlogen bij onze nadering weg, alleen Piet bleef ongestoord doorsmullen. Of hij gelijk had! „Ik mag toch alles doen,“ meende hij zeker. Nu zijn die peulen geel en de erwten rijp, en kijken ze er niet meer naar om.

Het spijt ons zeer, dat Piet met ons gebroken heeft. Er zijn mij nog twee gevallen bekend van torenkraaien, die op gelijke wijze als onze ringmusch zijn grootgebracht. Maandenlang bleven ze bij hun verzorgers, om plotseling te verdwijnen. Ik hoorde dit verdwijnen aldus verklaren: de kraaien hadden een echtgenoot gevonden, en keerden om die reden niet meer terug. Zeker, deze verklaring is aan te nemen. Zou onze Piet ('t was een mannetje) ook al de gade zijner keus gevonden hebben? Zooeven zeide ik, dat we hem al hadden zien oorlogvoeren met andere musschen. Zouden die vechtpartijen geen liefdesbetuigingen geweest zijn? Dieren kunnen soms op zoo'n eigenaardige wijze liefkoozen!

Mijn jongste zoontje heeft, zijn vriendje over kop en rug streelende, hem vaak toegefluisterd, dat hij zulke mooie plaatsjes wist voor een nestje. „Daar in die houtmijt of op het dak van ons huisje moest Pietje maar gaan wonen!“ Misschien komt hij toekomstige jaar met vrouw en kroost van onze erwten snoepen: hij kent nu eenmaal zoo goed den weg in den tuin, en weet bij onder-

vinding, dat menschen, en vooral jongens, niet zoo slecht zijn als ze er wel uitzien. Hij mag gerust komen, we gunnen hem gaarne zelfs een heel maal. Dit loon heeft hij wel verdiend: hij heeft ons, en in de eerste plaats mijn kinderen, een volle 6 weken niet weinig genot verschaft.

Hiermede eindigt de geschiedenis van de tamme musch, die niet tam meer is. Mocht hij ons nog eens met een bezoek vereeren, dan hoop ik dat in dit tijdschrift mede te deelen.

B. J. VAN WAGENSVELD.

BOTANISCHE AANTEKENINGEN.

VIII. Eenige afwijkende grasvormen.

ET was een morgen in 't begin van Mei op één dier zonnige voorjaarsdagen waarop een goed florist niet thuis kan blijven, dat het mooie weer ons tot een tochtje lokte. Maar voor plantenzoekers was het een slechte tijd: de wilgen waren uitgebloeid en voor de meeste andere planten was 't te vroeg. En wij wilden graag iets nieuws vinden tusschen de oude bekenden die wij vorige jaren reeds langs dezelfde wegen gezien hadden. Doch wat voor nieuws konden wij langs de kanten der veensloten verwachten? Getroffen door haar weelderigen groei bekeken wij een groep vroegbloeiërs onder de grassen: 't was *Alopecurus pratensis* (vossenstaart) die reeds zoden van hoge bloeistengels vormt, als de naaste burens het pas tot bladeren hebben gebracht. En werkelijk, 't geluk diende ons: wij vonden er één, die een eigenaardige afwijking vertoonde. Een centimeter onder de aar, zat nog een klein aartje. Goed rondkijkende, bemerkten wij, dat niet deze plant alleen dit

